

Kedves Kistestvérek!

2017. október 2.

Örömmre szolgál, hogy az általános Káptalanuk alkalmából fogadhatom önöket. Köszöntöm a legfőbb elöljárót és önökön keresztül Jézus Kistestvérei közösségének minden tagját.

A Káptalan megünneplése minden Istennek szentelt közösség számára a kegyelem időszaka. Az imádság és a testvéri szeretet légkörében a szerzetesek összegyűlnek, hogy együtt hallgassák a Szentlelket, és hogy együtt vitassák meg azokat a kérdéseket és kihívásokat, amelyekkel a történelem adott pillanatában a közösségük konfrontálódik. Viszont azelőtt, hogy a gyakorlati kérdésekről tárgyalnának, a Káptalan egy közös lelki tapasztalat is, alkalom, hogy visszatérjenek a személyes és közösségi hívás forrásához.

Az önök intézményének (szerzetesközösségének) forrásánál alapítójuknak, Magdeleine kistestvérnek, Isten gyengédségének ellenállhatatlan megtapasztalása áll. Boldog Charles de Foucauld nyomában Magdeleine kistestvér észrevette, hogy a mindenható Isten, a világmindenség Teremtője és Ura, nem félt kisgyermekké lenni, Mária karjaira bízva magát irántunk érzett szeretetből, és továbbra is alázatosan nekünk akarja adni magát, csupán szeretetből. Ma – az alapítás után eltelt majdnem nyolcvan évvel később – több mint ezer kistestvér van jelen a világban. Emberileg nehéz helyzetekben élnek a legkisebbekkel és a legszegényebbekkel. Elsősorban nem azért vannak közöttük, hogy ápolják, tanítsák őket vagy katekézist tartsanak nekik – még ha sok mindent meg is tesznek –, hanem azért, hogy szeressék őket, hogy a kicsikkel legyenek, ahogy Jézus tette, hogy hirdessék az evangéliumot az egyszerű munkás életükkel, a jelenlétükkel, a barátságukkal és a feltétel nélküli befogadásukkal. Fontos, életbevágóan fontos önök számára, hogy szüntelenül visszatérjenek Isten közelségének ezen kezdeti megtapasztalásához, aki alázatosan és kedvesen nekünk adja magát, hogy megmentsen és szeretetével betakarjon minket. Istennek ez a szeretete kell, hogy egyre jobban kifejeződjön – inkább a gesztusokban, mint a szavakban: a mosolyban, a csendben, a szentségimádásban, a türelemben. Eszembe jut a tölgyfa és a mandulafa párbeszéde. A tölgyfa azt mondja a mandulafának: „Beszélj nekem Istenről!” És a mandulafa kivirágzik. Ez az, amit az Egyház kér önöktől: virágozzanak, virágozzanak Isten szeretetének gesztusai által!

Kedves nővérek! Törekedjenek arra, hogy buzgósággal éljék lelki életüket, mert ebből a szeretetből, amelyet Istentől szüntelenül és mindig megújult módon kapnak, túlcordul a testvéreik iránti szeretetük. Erre a lelki életre szomjaznak a fiatalok és ez ad lehetőséget nekik arra, hogy saját helyzetükben válaszoljanak az Úr hívására. Ezt az evangéliumról tanúskodó lelki életet várják a szegények is.

Szívükben hordozva a Gyermekek Jézust ne féljenek előre menni mindenhová, ahol világunk legszegényebbjéi élnek. Maradjanak szabadok a „művektől” és a dolgoktól; szabadok, hogy szerethessék azokat, akikkel találkoznak, bárhová is vezeti önöket a Lélek. Szabadok, hogy repüljenek; szabadok, hogy álmodjanak. A mai idők nehézségei önöket is osztozásra készíteti annyi testvérükkel együtt: önök is arra kényszerülnek, hogy bezárják vagy elhagyják házukat, hogy máshová meneküljenek; önök is ismerik az életkor, a magány és a szenvedés megpróbáltatásait; önök is megtapasztalják a fáradtságos utat, hogy hűségesek maradjanak a sivatagon történő átkelésben. De mindezzel együtt a szívükben hordott szeretet szabad nőkké teszi önöket, akik a lényegeshez ragaszkodnak.

Közösségeikben a testvéri élet minősége legyen a szívügyük. Magdeleine kistestvér megtalálta az igazi örömet a megpróbáltatások ellenére is. Az örömet, Jézust követve a szegények között, amelyet mindenki megosztott, kezdve a kistestvéreivel. Az egyszerűség és az öröm hozzátartozik a megszentelt élethez – az önökéhez még különösebb módon. Názáretben a Gyermekek Jézus boldog volt, bizonyára játszott és nevetett Máriaival és Józseffel, a korabeli gyerekekkel és szomszédokkal. Hogy a közösségi élet ízeit újra megtalálják, mindig az egyszerűséget, a szeretetet, az apró figyelmességeket, a szolgálatot és a meglepetéseket keressék.

Ebből az önök közötti testvéri szeretetből születik a tekintély szolgálata. A felelősség gyakorlása az Egyházban a közös és testvéri akaratból születik, abból hogy hallgassák az Urat, hogy az iskolájába járjanak, és a Lelkéből éljenek azért, hogy Országa mindenki szívéhez eljusson. Ebben a közösségi és testvéri meghallgatásban talál helyet a dialógus és az engedelmisség. És egy ilyen engedelmisségben, mint amilyen a Gyermekek Jézusé, minden kistestvér növekszik „bölcsetségben és korban Isten és az emberek előtt” (Lk 2,52).

Az egymás között megélt testvériség megnyitja szívüket, hogy mindenki testvért lássanak. Alapítónőjük elküldte önöket, hogy „arabok az arabok között, nomádok a nomádok között, munkások a munkások között, és főleg emberek legyenek az emberek között.” (Annie Jézus kistestvére: Magdeleine Jézus kistestvére – Betlehem tapasztalata a világ végső határáig c. könyv, Cerf). Vásárosok a vásárosokkal, mint itt, Rómában. Így történt, hogy a rend számos országba eljutott, és önök találkoztak a különböző származású, nyelvű, vallású kicsinyek sokaságával. Szívüknek nincs határa. Természetesen a világot egyedül nem tudják megváltoztatni, de fényt gyűjthetnek, hordozva az Evangélium örömét a kerületükben, az utcákon, elvegyülve az embertömegben, mindig közel a legkisebbekhez.

Önök, akik szintén egyek a legkisebbek közül, és akiket a Boldogságos Szűz Mária bemutat Fiának, Jézusnak, a mi Urunknak, számíthatnak az ő anyai közbenjárására és az Egyház imájára Testvériségükért, különösen most, az általános Káptalanuk alkalmával.

Valóban köszönöm. Köszönöm a látogatásukat és kérem, imádkozzanak értem.

Köszönöm.

Ferenc pápa